

In the Supreme Court of South Africa
In die Hooggeregshof van Suid-Afrika

(Appellate

DIVISION).
AFDELING).

APPEAL IN CRIMINAL CASE.
APPEL IN KRIMINELE SAAK.

JACKSON CHIZAH

Appellant.

versus

THE QUEEN

Respondent.

Appellant's Attorney Bernstein
Prokureur van AppellantRespondent's Attorney Att. - Gen.
Prokureur van RespondentAppellant's Advocate H.W. Leng
Advokaat van AppellantRespondent's Advocate R.P. Rossouw
Advokaat van Respondent

(leave C.P.D.) Set down for hearing on: — Thursday, 29th October, 1959.
Op die rol geplaas vir verhoor op: —

(A)

9.45 a.m. 12.45 p.m.

C.A.V.

P. du P. — Rep.

Postea: Donderdag 26 November 1959

appel van di hand
geenys.

P. du P. — Griffier.

IN DIE HOOGGEREGSHOF VAN SUID-AFRIKA.

(APPELAFDELING)

Insake:

JACKSON CHIZAH

..... Appellant,

en

REGINA

..... Respondent.

Coram: Steyn H.R., Beyers, van Blerk et Ramsbottom A.RR.

et Botha Wn. A.R.

Verhoordatum: 29 Oktober 1959. Leweringsdatum: 26-11-1959

UITSPRAAK

STEYN H.R.:

In die Hof van die Naturellekommissaris vir die Kaapse Skiereiland is die appellant skuldig bevind van 'n oortreding van Art. 12(1) van Wet No. 25 van 1945 soos gewysig, wat 'n naturel wat nie in die Unie of Suidwes-Afrika gebore is nie, verbied om sonder die voorgeskrewe vergunning, 'n kragtens Art. 23 van die Wet geproklameerde gebied binne te kom of daarin te wees of te bly. Die Provinsiale Afdeling het sy appèl teen die skuldigbevinding van die hand gewys, en met verlof van daardie Afdeling is hy tans in hoër beroep voor hierdie Hof.

Die appellant voer aan dat die voorgelegde getuienis nie aantoon dat hy 'n naturel is of dat hy buite die Unie gebore is nie, maar wel dat hy 'n kleurling en in die Unie gebore is.

Om te kan oordeel of hierdie bewerings gegrond is, is dit nodig om ^lers na sekere bepalinge van die Wet te verwys.

Luidens die woordbepalinge in Art. 1 van die Wet, is 'n naturel "n persoon wat tot 'n inboorlingras of -stam van Afrika behoort". Daarop volg die bepaling: "Wanneer daar redelike twyfel bestaan of 'n persoon onder hierdie omskrywing val, rus die bewyslas op daardie persoon". Dié bepaling word nie uitdruklik met enige straf- of ander ^eregtelike proses verbind nie.

Prima facie sm dit in elk geval ook slaan op gevalle waarin, by ontstentenis van so 'n bepaling, vir die doeleindes van die Wet buite redelike twyfel vasgestel sou moes word of die betrokke persoon 'n naturel is al dan nie. Dit sou, in die algemeen, die beregting insluit van misdrywe wat deur die Wet geskep word. Of daar ander gevalle is waarop die bepaling betrekking het, hoef nie hier uitgemaak te word nie. Wat sy toepassing op 'n strafproses betref, moet dan veronderstel word dat daar in een of ander vorm getuienis voor die Hof is ten effekte dat die betrokke persoon 'n naturel is, want as sulke getuienis ontbreek, sou daar geen sprake van 'n redelike twyfel kan wees nie. Die algehele afwesigheid van alle bewys sou ruimte laat slegs vir regterlike onwetendheid. Redelike twyfel postuleer gegewens wat onvoldoende bewys uitmaak maar desnietemin minstens die

redelike moontlike bestaan...../3

redelike moontlike bestaan aantoon van die feit wat bepaal moet word, in casu gegewens wat minstens die redelike moontlikheid aantoon dat die betrokke persoon 'n naturel is. Gegewens met so 'n geringe bewyswaarde dat hul geen sodanige moontlikheidsoordeel sou regverdig nie, sou nie 'n redelike twyfel kan wek nie, en sou derhalwe onvoldoende wees vir die ontstaan van bedoelde bewyslas. Vermoedelik is dit ook wat Herbstein R. in R. vs. Mahomed 1954(3) S.A. 317 op bls. 321 bedoel, waar hy sê dat "some evidence that the accused person is a native should be given." Dikwels sal die voorkoms van die betrokke persoon voldoende wees vir so 'n moontlikheidsoordeel. Wat bepaal moet word, is sy inboorling-afkoms, waar voorkoms strek tot bewys van afkoms (R. vs. Fakari 1938 A.D. 237 op bls. 241; R. vs. Radebe 1945 A.D. 590 op bls 609). Waar voorkoms egter geen gevolgtrekking van redelike moontlike inboorlingafkoms regverdig nie, sal ander getuienis nodig wees, en dit is eers wanneer daar op al die getuienis 'n grondslag is vir so 'n gevolgtrekking, dat die bewyslas op die betrokke ~~part~~ party val. Hieruit volg dat hy die bewyslas sou vermy, sonder positiewe weerleggende bewys van 'n ander afkoms, indien hy daarin sou slaag om die getuienis waaruit dit ontstaan te ontsenu deur kruisverhoor of deur bewys van valsheid of onbetroubaarheid. Slaag hy nie daarin nie, dan moet hy hom van die bewyslas kwy. Wat hy moet bewys word nie in die onderhawige bepaling, soos bv. in 'n ooreenstemmende bepaling in Art. 19 van

Wet No. 41 van 1925, uitdruklik aangegee nie. Dit sal afhang van die bewering in die klagskrif. Word dit, soos hier, beweer dat hy ~~nie~~ 'n naturel is, sal hy moet bewys dat hy geen naturel is nie; word die teendeel beweer, soos by 'n vervolging kragtens Art. 5 of 8 van die Wet, sal hy moet bewys dat hy wel 'n naturel is. In albei gevalle is waarskynlikheidsbewys voldoende. Lewer hy nie die bewys nie, word die getuienis waaruit die redelike ^utwyfel ontstaan afdoende ter stawing van die bewering in die klagskrif, met die voorbehoud egter dat die redelike twyfel op al die gelewerde getuienis nog bestaan. Dit is nl. denkbaar dat die voorgelegde bewys van 'n ander afkoms, hoewel onvoldoende om 'n ander afkoms te bewys, die gegewens wat anders voldoende vir 'n gevolgtrekking van redelik~~ke~~ moontlike inboorlingafkoms sou gewees het, so ^{aftekteur}wysig dat so 'n gevolgtrekking nie meer geregverdig is nie. Na my mening sou ~~in~~ die bewyslas dan verval, en sou 'n skuldigbevinding nie ^akón volg nie.

Art. 12(4) bevat 'n verdere bepaling wat ter sake is.

Dit lees as volg:

"By 'n geding weens 'n oortreding van sub-artikel "(2) of (3), word dit veronderstel, totdat die "teendeel bewys word, dat die betrokke naturel "n naturel is vir wie dit ingevolge sub-artikel "(1) verbode is om die betrokke stads- of "geproklameerde gebied binne te kom of daarin " te wees of te bly. "

1. The first part of the report is a summary of the work done during the period covered by the report.

2. The second part of the report is a detailed account of the work done during the period covered by the report.

3. The third part of the report is a summary of the results of the work done during the period covered by the report.

4. The fourth part of the report is a summary of the conclusions drawn from the work done during the period covered by the report.

5. The fifth part of the report is a summary of the recommendations made as a result of the work done during the period covered by the report.

6. The sixth part of the report is a summary of the conclusions drawn from the work done during the period covered by the report.

7. The seventh part of the report is a summary of the recommendations made as a result of the work done during the period covered by the report.

8. The eighth part of the report is a summary of the conclusions drawn from the work done during the period covered by the report.

9. The ninth part of the report is a summary of the recommendations made as a result of the work done during the period covered by the report.

10. The tenth part of the report is a summary of the conclusions drawn from the work done during the period covered by the report.

11. The eleventh part of the report is a summary of the recommendations made as a result of the work done during the period covered by the report.

12. The twelfth part of the report is a summary of the conclusions drawn from the work done during the period covered by the report.

13. The thirteenth part of the report is a summary of the recommendations made as a result of the work done during the period covered by the report.

14. The fourteenth part of the report is a summary of the conclusions drawn from the work done during the period covered by the report.

15. The fifteenth part of the report is a summary of the recommendations made as a result of the work done during the period covered by the report.

16. The sixteenth part of the report is a summary of the conclusions drawn from the work done during the period covered by the report.

17. The seventeenth part of the report is a summary of the recommendations made as a result of the work done during the period covered by the report.

18. The eighteenth part of the report is a summary of the conclusions drawn from the work done during the period covered by the report.

19. The nineteenth part of the report is a summary of the recommendations made as a result of the work done during the period covered by the report.

20. The twentieth part of the report is a summary of the conclusions drawn from the work done during the period covered by the report.

21. The twenty-first part of the report is a summary of the recommendations made as a result of the work done during the period covered by the report.

22. The twenty-second part of the report is a summary of the conclusions drawn from the work done during the period covered by the report.

23. The twenty-third part of the report is a summary of the recommendations made as a result of the work done during the period covered by the report.

X Die vermoede wat hier geskep word, ^{geld nie ten opsigte van} ~~het geen betrekking op die~~
~~op~~ die vraag of die betrokke persoon 'n naturel is al dan nie.
Of hy dit is, moet bewys word met inagneming van die bepalings
waarna ek reeds verwys het. Genoemde vermoede word uitdruklik
in verband gestel met "die betrokke naturel" , en tree eers in
werking wanneer dit blyk dat die persoon oor wie dit gaan 'n
naturel is.

Dit is met hierdie oorwegings in gedagte, dat die ge-
tuienis benader moet word. Die getuienis deur die vervolger
voorgelê is dié van ene Field, 'n Inspekteur van Naturelle, in
diens van die Stadsraad van Kaapstad, en Dixon Kalu, 'n naturel
uit Suid-Rhodesië. Wat Field se getuienis betref, het Herbstein
R. in die Hof a quo ernstige bedenkinge daaroor uitgespreek
omdat dit aangeneem is in die vorm van 'n afgerolde geskrif wat
soos 'n formulier deur die naturelle-kommissaris ingevul is.
Dit is vermoedelik gedoen om die notulering te vergemaklik van
getuienis wat in sulke sake in die praktyk 'n eendersluidende
strekking aangeneem het. Dit is my nie duidelik hoe 'n degelike
notulering, sonder meer, die waarde van sulke getuienis kan raak
nie. Field se bewering dat die appellant 'n vreemde naturel uit
Suid-Rhodesië is, word tereg deur Herbstein R. as waardelose
hoorsê-getuienis aangemerkt. Met sy bevinding, egter, dat Field
se verklaring dat...../6

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO LIBRARY
540 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637

DATE RECEIVED: 10/15/78

FROM: [illegible]

SUBJECT: [illegible]

RE: [illegible]

REFERENCE: [illegible]

NOTES: [illegible]

ENCLOSURES: [illegible]

APPROVED: [illegible]

SIGNED: [illegible]

DATE: [illegible]

BY: [illegible]

FOR: [illegible]

TO: [illegible]

FROM: [illegible]

SUBJECT: [illegible]

RE: [illegible]

REFERENCE: [illegible]

NOTES: [illegible]

ENCLOSURES: [illegible]

1946 na hom gekom het en aanvanklik by hom sy verblyf gehad het. Verder sê hy dat sy broer net so 'n ligte gelaatskleur het as die appellant.

Die betroubaarheid van Dixon se getuienis is in twyfel getrek omdat hy ontken dat die appellant Afrikaans kan praat, terwyl hy dit wel kan doen, hoewel nie vlot nie, omdat hy die naam van die appellant se moeder nie kon onthou nie en die naam van sy vrou eers aangegee het as Susie en toe as Gran, terwyl sy Gwen genoem word, en omdat hy vyandig teenoor die appellant gesind sou wees as gevolg daarvan dat die appellant hom op een of ander tydstip nie wou herberg nie. Hoewel die appellant 'n regsverteenwoordiger gehad het, is hierdie beweerde gesindheid nie aan die getuie gestel nie. Wat Dixon se getuienis versterk, is sekere dokumente wat in die appellant se besit gevind is. Die een is 'n bestuurderslisensie wat in Januarie 1945 te Bulawayo aan "Mubvumbi alias Jackson X.14825 Makoni of 38, 7th Street, Byo. Location." uitgereik is, waarop 'n endossement deur die Ontvanger van Inkomste, Kaapstad, voorkom ten effekte dat dit geldig is in die Kaap-provinsie, terwyl die ander twee getuigskrifte is, in Kaapstad uitgereik op 30 Maart 1948 en 12 Desember 1951 respektiewelik. In die eerste getuigskrif word o.a. verklaar dat Jackson Chizah vir die afgelope twee jaar in diens was as bestuurder, en in die tweede dat hy vir

die afgelope drie jaar en agt maande as sodanig in diens was. Ek kom later op hierdie dokumente terug. Hier dien slegs opmerk te word dat die appellant beweer dat sy naam Philo Jackson is en nie Jackson Chizah nie. Daar is geen aanduiding dat Dixon van hierdie dokumente geweet het en sy getuienis dienooreenkomstig geplooi het nie. Hy beweer intendeel dat die appellant nie onder die naam Mubvumbi bekend was nie. As sy getuienis vals is, sou dit 'n enigsins sonderlinge toeval wees dat hy die appellant die naam toedig wat in die getuigskrifte verskyn.

Die appellant ontken hierdie getuienis. Hy het getuig dat hy 'n kleurling is, die seun van Johannes en Phyllis Jackson, op 16 Februarie 1928 op Beaufort-Wes gebore. Sy moeder is oorspronklik lede toe hy ses maande en sy vader toe hy ~~ongeveer tien~~^{drie} jaar oud was. Sy geboorte is op Beaufort-Wes geregistreer, en toe hy ongeveer tien jaar oud was, het sy tante Helen hom 'n geboortesertifikaat oorhandig wat daar uitgereik was. Hy het dit na Pretoria gestuur in verband met persoonskaarte en dit nie weer teruggevra nie. Op jeugdige leeftyd reeds is hy na Kaapstad. Daar was hy 'n dokwerker tot sy agtiende jaar, daarna 'n skilder, en in 1952 is hy na die Outomobiël-vereniging, op wie se aanbeveling hy as motorbestuurder in diens geneem is. Hy het nooit 'n bestuurderslisensie besit nie en die vereniging het hom nie

om een gevra of hom 'n toets laat deurmaak nie. Die lisensie en getuigskrifte wat in sy besit gevind is, behoort aan 'n naturel wat hul in 1954, toe ^{hy} gearresteer was, by hom gelaat het. In 1955 is hy met 'n kleurling getroud. Volgens 'n ingehandigde huwelikssertifikaat is hy 'n kleurling, in die Kaap-provinsie gebore. Volgens 'n toeriste-paspoort in 1953 deur die Hoof Immigrasie-beampte, Johannesburg, uitgereik, is hy 'n Suid-Afrikaanse burger in genoemde provinsie gebore. In 'n verslagkaart wat met die werkloosheid-versekeringsfonds in verband staan, word hy as kleurling beskryf. Hierdie dokumente verwys almal na Phillo Jackson. Twee van sy werkgewers het getuig dat hul hom as 'n kleurling beskou het en 'n kleurlingvrou, Jane Greef, 'n vriendin van sy vrou, het verklaar dat hy 'n kleurling is, Afrikaans praat en met kleurlinge omgaan, hoewel naturelle saam met hom in dieselfde gebou woon. Sy geboortesertifikaat is egter nie voorgelê nie. Die kommissaris het aangebied om die Hof te verdaag ten einde hom die geleentheid te gee om die sertifikaat te bekom, maar die aanbod is van die hand gewys.

Die kommissaris het die appellant se getuienis verwerp en bevind dat hy 'n naturel is. Ek kan geen voldoende gronde vind om hom ~~hier~~ hierin in die ongelyk te stel nie. Die appellant se verduideliking van sy besit van die bestuurderslisensie en getuigskrifte is onooruigend en sy getuienis om-

trent die wyse waarop hy as motorbestuurder in diens geneem is, onaanneemlik. Sy versuim, onder die reeds genoemde omstandighede, om 'n geboortesertifikaat voor te lê, dui sterk op ongeloofwaardigheid. Ander minder deurslaggewende dokumente het hy wel voorgelê, en hy sowel as sy prokureur sou na alle waarskynlikheid wel beseef het dat 'n sertifikaat wat aantoon dat Phyllis Jackson, die vrou van Johannes Jackson, op 16 Februarie 1928 op Beaufort-Wes geboorte geskenk het aan 'n seun, Phillo, belangrike steun van die appellant se bewering insake sy afkoms en geboorteplek sou uitgemaak het. Hierdie inligting, indien dit bestaan, sou weliswaar ook vir die vervolger beskikbaar gewees het, maar soos later sal blyk was dit die appellant wat hom van die bewyslast ^smoet kwyts.

Met betrekking tot die bewyswaarde van inskrywings op 'n geboorte- of huwelikssertifikaat, is verwys na die volgende passasie in R. vs. Gill 1950(4) S.A. 199 op bls. 201 : "These registry entries are statutorily admissⁱble as prima facie evidence of the particulars set forth therein. They serve a very useful purpose indeed in the numerous cases in which their data are not challenged. But the moment they are challenged, their probative value becomes so little as to make them almost worthless. Then - if the informant is not called to give evidence - they are nothing more than ^a second-hand record that certain information/11

certain information was given by some person whom the Court does not know and does not see and who is not available to admit or deny the ~~mx~~ correctness of the entry, to state the source of his own knowledge, to explain any statement he may have made or be cross-examined on his explanation." Deur "challenge" word vermoedelik hier bedoel "deur getuienis betwis". Dit wil my egter voorkom dat dit onjuis is om te beweer dat dergelike inskrywings bykans waardeloos word sodra hul deur getuienis betwis word. Die desbetreffende Wet No. 17 van 1923, skryf die persoon voor wat die inligting vir registrasie-doeleindes ^omet verstreⁿk. Die keuse van persone, soos blyk uit Arts. 18, 29 en 39, dui daarop dat die wetgewer sover doenlik betroubare inligting wou verseker en in Art. 44 word die opsetlike verstrekking van valse inligting strafbaar gestel. Luidens Art. 40(2) geld 'n behoorlik ondertekende sertifikaat in alle geregshowe as prima facie bewys van die besonderhede daarin vermeld. Dit beteken dat 'n regterlike beampte die besonderhede as juis moet aanvaar tot-dat hy oortuig is dat hy nie op hul kan staatmaak nie. Of so 'n oortuiging geregverdig is, moet afhang van die getuienis wat ~~h~~ die inhoud van die sertifikaat weerlê of in twyfel trek. By die besluit of sulke getuienis aanvaar moet word, sou die oorwegings deur Fagan R. in bedoelde passasie gemeld, wel ter sake kaⁿp wees, maar hul is nie die enigste oorwegings nie, en

by teenbewys wat genoemde oortuiging nie wek nie, bly die
statutêre prima facie bewys ongeskonde. ^{Dit} ~~XXXX~~ volg dus nie dat die
appellant se geboortesertifikaat, indien dit verkry kon word,
in die huidige geval uit die staanspoor bykans waardeloos sou
gewees het nie. Wat sy huwelikssertifikaat betref, berus die
gegewens insake sy eie persoon na alle waarskynlikheid op inlig-
ting wat hyself verstrekket. Die desbetreffende bewyswaarde van
die sertifikaat kan bygevolg nie hoër aangeslaan word as die
getuienis wat hy afgelê het nie. Die kommissaris het sy getuie-
nis insake sy herkoms nie geglo nie, die van Dixon wel. Om redes
wat ek reeds genoem het, is ek nie bereid om te bevind dat die
kommissaris die besonderhede in die sertifikaat ten onregte nie
as juis aanvaar het nie. Wat die toeriste-paspoort betref, sou,
met die veronderstelling dat dit toelaatbare bewys is (Vgl.
Hassim vs. Naik 1952(3) S.A. 331 op bls. 339) ooreenstemmende
oorwegings geld.

Die appellant se advokaat het sterk daarop gesteun
~~XX~~ dat daar geen getuienis omtrent die ras van die appellant se
beweerde moeder in Rhodesië is nie. Dit is wel 'n leemte in die
aangevoerde bewys, maar dit alleen of tesame met ander bedenkinge
wat geopper is, maak nog nie Dixon se getuienis en die ander
getuienis insake voorkoms verwerplik of waardeloos nie.

Nadat die appél voor hierdie Hof gedien het, het die appellant se prokureur die persoonskaart wat ingevolge artikel 13 van die Bevolkingsregistrasiwet, 1950 aan die appellant uitgereik is, vir voorlegging aan die Hof ingestuur. Volgens die kaart is die appellant se naam P. Jackson en is hy 'n kleurling en 'n Unieburger. Die appellant is die geleentheid gebied om aansoek te doen vir heropening van die appélverhoor en terugverwysing na die Naturellekommissaris vir voorlegging van die kaart, ~~en enige versake like getuienis in verband daarmee.~~ Volgens die prokureur kan die appellant weens gebrek aan fondse die geleentheid nie benut nie. Die kaart maak dus nie deel van die getuienis voor hierdie Hof uit nie, en dit is ook nie vanselfsprekend dat dit toelaatbare bewys sou wees nie. Ek kan egter byvoeg dat die kaart as sulks die appellant se saak nie verder sou neem nie, aangesien hyself, net soos in die geval van die huwelikssertifikaat, vermoedelik die bron is van die inligting daarin vervat.

Indien al die getuienis tesame oorweeg word, is dit na my oordeel duidelik dat daar 'n redelike moontlikheid bestaan, indien nie 'n sterk waarskynlikheid nie, dat die appellant van inboorling~~afkoms~~ is. Die bewyslas het dus op hom gerus om 'n ander afkoms te bewys. Daarin het hy nie geslaag nie. Ewemin het hy daarin geslaag om te bewys dat hy in die Unie^{de} of in Suidwes-Afrika gebore is, en dat dit nie vir hom verbode is om die geproklameerde/.....

-proklameerde gebied binne te kom of daarín te wees of te
bly nie.

Die appél word bygevolg van die hand
gowys.

Leok,

Beyers, A.R.

Van Elerk, A.R.,

Ramsbottom, A.R.

Botha, Wm. A.R.,

} Stem saam